

Arrest

nr. 222 674 van 14 juni 2019
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat N. AHMADZADAH
Vlaanderenstraat 4
2000 Antwerpen**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 5 januari 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 8 december 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 maart 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 april 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat N. AHMADZADAH in opvolging van advocaat C. VALKENBORG en van attaché K. GOOSSENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen op 26 oktober 2015 België is binnengekomen, diende op 28 oktober 2015 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Op 8 december 2017 nam de commissaris-generaal de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die verzoeker bij aangetekende brief van 8 december 2017 ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

*“Asielaanvraag: 28/10/2015
Overdracht CGVS: 29/02/2016*

Op 11 september 2017 werd u gehoord door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) van 09u11 tot 11u56. U werd bijgestaan door een tolk die het Dari machtig is. Uw advocaat BRAEM Kelly (vervanger van HEEREN Anne) was aanwezig tijdens de volledige duur van het gehoor.

A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn van Charikar (provincie Parwan). Hier woonde u met uw moeder, uw twee zussen en uw broer. Uw derde zus woont in Nederland. Uw vader stierf een natuurlijke dood toen u jong was.

In het jaar 1393 (=2014/2015) trok u, middels een beurs die u werd toegekend, naar Egypte om er Arabisch te studeren. Op een dag begon uw moeder te wenen toen u telefonisch contact met haar had. U drong aan om te vertellen wat er gaande was. Ze gaf uiteindelijk toe dat uw broer in de gevangenis van Charikar zat omdat hij iemand vermoordde die hem geld verschuldigd was.

Zonder uw moeder in te lichten, nam u in de zomer van 1394 (=2015) het vliegtuig naar Afghanistan om troost te bieden aan uw familie. Enkele dagen nadat u thuis was aangekomen, ging u naar de dorpsouderen. Zij wisten u te vertellen dat de familie van de vermoorde man wraak wou nemen door iemand te vermoorden. Ongeveer twee dagen later ging u uw broer bezoeken in de gevangenis. Onderweg zag de familie van de vermoorde persoon u lopen en wisten ze zo dat u was teruggekeerd uit Egypte.

De volgende dag werd er aan de deur geklopt. U hoorde iemand aan uw moeder vragen waar u was. U zag twee gewapende mannen voor de deur staan en zette het op een lopen. U werd opgemerkt tijdens het ontsnappen, waarop men u begon te beschieten. U kon ontkomen. U bracht de nacht door in de wildernis en vluchtte de volgende dag naar uw oom in de provincie Laghman. U lichtte hem in over wat er gebeurde, waarop hij naar Charikar ging. De volgende ochtend vervoerde hij uw moeder en uw twee zussen naar zijn huis in Laghman. Gezien Laghman een gevaarlijke regio is omwille van de aanwezigheid van de Taliban en ISIS, bleef u hier de hele tijd binnen. Uw oom zocht een smokkelaar voor u.

Via Pakistan, Iran, Turkije en enkele voor u onbekende landen, kwam u op 26 oktober 2015 in België aan. U vroeg op 28 oktober 2015 asiel aan. U weet niet wanneer u juist Afghanistan verliet, maar wel dat u iets meer dan zeventig dagen onderweg was naar België.

U verklaart niet terug te kunnen naar Afghanistan, waar u vreest uit wraak te worden vermoord.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u volgende documenten neer: uw taskara, een Egyptische bankkaart en twee documenten van een rechtbank.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Het Commissariaat-Generaal (CGVS) kan namelijk geen geloof hechten aan de door u aangehaalde feiten. Vooreerst is er de vaststelling dat u geen enkel bewijs weet voor te leggen voor uw beweerde terugkeer vanuit Egypte naar Afghanistan. U geeft de bevreedende verklaring dat u uw paspoort moest afgeven in de luchthaven van Kabul, volgens u een standaardpraktijk omdat dit een studentenpaspoort zou zijn geweest (CGVS, p.5). Het CGVS heeft echter geen weet van een standaardprocedure waarbij Afghanen hun paspoorten dienen in te leveren bij terugkomst in het land. Bovendien legt u geen enkel ander stuk (een boarding kaart, een reservatie, een foto van u in Afghanistan) neer dat een terugkeer naar Afghanistan zou bevestigen. Dit is zeer merkwaardig. Naast het gebrek aan enig bewijs, zijn er nog andere zaken die doen twifelen aan uw zagezegde terugkeer. Zo weet u niet te vertellen op welke dag, noch in welke maand u zou zijn teruggereisd (CGVS, p.6). U weet alleen dat het ergens in de zomer van 1394 (=2015) zou zijn geweest, wat toch bijzonder vaag is. Ook als u gevraagd wordt wanneer u Afghanistan vervolgens terug zou verlaten hebben, weet u dit geenszins te preciseren. U kan niet eens zeggen in welke maand dit zou zijn geweest (CGVS, p.16).

De luchtvaartmaatschappij waarmee u nog geen twee jaar geleden terug naar Afghanistan zou zijn gevlogen, weet u bovendien niet met zekerheid te benoemen. U denkt alleen dat het 'Kam Air' was (CGVS, p.18). Van een universitair geschoolde persoon, mag men nochtans wel verwachten dat hij van dergelijke zaken op de hoogte is. Bovendien blijkt dat deze vliegtuigmaatschappij niet eens opereert in Egypte, noch in Abu Dhabi, waar u verklaart te zijn overgestapt (zie administratief dossier). Wanneer men u daarenboven verschillende keren vraagt hoelang voor uw terugkeer naar Afghanistan deze belagers naar uw huis zouden gekomen zijn, weet u daar opnieuw geen antwoord op te verschaffen (CGVS, p.10 & 11). Uw beweerde terugkeer naar Afghanistan maakt u dan ook niet aannemelijk, waardoor er ernstige twijfels rijzen bij de problemen die u er verklaart te hebben gehad.

Uw gebrekkige kennis wat betreft essentiële zaken omtrent de beweerde veroordeling van uw broer en de moord die hij zou hebben begaan, zetten deze twijfels kracht bij. Zo weet u niet eens waar uw broer deze persoon raakte toen hij hem zou hebben beschoten, noch kan u verduidelijken of deze persoon onmiddellijk stierf (CGVS, p.14 & 15). Gevraagd of de politie ter plaatse kwam, moet u het antwoord ook schuldig blijven (CGVS, p.15). De vraag of uw broer onmiddellijk naar de gevangenis van Charikar moest gaan, weet u ook al niet beantwoorden (CGVS, p.13). Of uw broer of de familie van de vermoorde persoon een advocaat onder de arm namen toen de zaak zou zijn voorgekomen, weet u evenmin (CGVS, p.11 & 13). Hoewel u verklaart nog niet in het land aanwezig te zijn geweest ten tijde van deze beweerde gebeurtenissen, kan men wel verwachten dat u over deze informatie zou beschikken. Het is bovendien bevreemdend dat uw moeder u in eerste instantie niet zou hebben willen inlichten over het incident (CGVS, p.6). Volgens u deed ze dit niet omdat ze u niet ongerust wou maken (CGVS, p.6). Men kan nochtans verwachten dat uw moeder u, haar enige andere zoon, wel op de hoogte zou hebben gebracht van de problemen die uw broer op dat moment kende.

Verder dient te worden gewezen op het toch wel zeer opmerkelijke feit dat u de brief van de rechtbank voor uw gehoor bij de DVZ nog niet eens had gelezen (CGVS, p.16), de reden waarom u toen nog geen melding kon maken van de exacte datum van dit beweerde incident. Dergelijk gebrek aan interesse voor de problemen die uw familie zou hebben ondervonden, ondermijnt uw geloofwaardigheid verder, te meer u een hooggeschoold persoon bent die daarenboven ook nog eens ruim de tijd had om deze brief grondig door te nemen. Bovendien situeerde u tijdens uw gehoor bij het CGVS het tijdstip van de beweerde feiten anders dan u bij de DVZ deed. U verklaarde bij de DVZ dat uw broer ongeveer tien à elf maanden geleden iemand vermoordde (verklaringen DVZ, 20.02.2016, vraag 3.5), waar in het document dat u neerlegt staat dat deze feiten zich voordeden op de vijftiende van de elfde maand van 1393 (= 4 februari 2015). Dit zou aldus neerkomen op een tijdsperiode van een dikke twaalf maanden vóór dit gehoor, wat toch een aanzienlijk verschil is.

Verder kon het CGVS vaststellen dat u zichzelf tegenspreekt. Zo verklaarde u tijdens uw gehoor bij de DVZ dat u bij uw oom in Laghman aankwam en dat hij de volgende dag uw moeder en zussen ging halen (vragenlijst DVZ, vraag 3.5). Tijdens uw gehoor bij het CGVS wijzigt u deze verklaring door te zeggen dat uw oom dezelfde dag nog naar Charikar trok (CGVS, p.16). Dat u zichzelf hierover tegenspreekt, is opmerkelijk. Verder wijst het CGVS op het weinig aannemelijke karakter van het door u gebrachte ontsnappingsverhaal. U verklaart dat gewapende mannen naar uw huis kwamen, u beschoten, maar dat u toch wist te ontsnappen (CGVS, p.7). Het is zeer merkwaardig te noemen dat u weet te ontsnappen aan mensen die u aan het beschieten zijn. Eveneens merkwaardig is uw verklaring dat u het nieuws zou gekregen hebben van de dorpsouderen dat men u wou vermoorden, maar dat u dan enkele dagen wel nog op straat zou gelopen hebben om uw broer in de gevangenis te gaan bezoeken (CGVS, p.7). Dit strookt niet bepaald met het gedrag dat men kan verwachten van iemand die te horen zou hebben gekregen dat hij zal worden gedood.

Bovenstaand geheel van vaststellingen leidt onvermijdelijk tot de conclusie dat er geen geloof kan worden gehecht aan het door u aangehaalde asielrelaas. Bijgevolg kan u niet als vluchteling worden erkend.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport “UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit “conflict affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in het district Charikar in de provincie Parwan te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Security Situation in Parwan province van 12 mei 2017) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Parwan behoort tot de centrale regio van Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in de provincie Parwan grotendeels bepaald wordt door militaire operaties van de opstandelingen en de antiterreuroperaties van de Afghaanse veiligheidsdiensten. Het merendeel van de gewelddaden die er plaatsvinden zijn dan ook voornamelijk doelgericht van aard waarbij overwegend de Afghaanse veiligheidsdiensten geviseerd worden. Het geweld neemt er hoofdzakelijk de vorm aan van luchtaanvallen en gewapende confrontaties tussen opstandelingen en Afghaanse veiligheidsdiensten.

Uit dezelfde informatie blijkt eveneens dat het geweldsniveau en de impact van het conflict in de provincie Parwan regionaal erg verschillend zijn. Zo blijkt dat er uit uw district Charikar nauwelijks berichtgeving komt over veiligheidsincidenten.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in het district Charikar in de provincie Parwan actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit uw regio aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De neergelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie van het CGVS niet ombuigen. Uw taskara bevestigt uw identiteit, die in deze beslissing niet wordt betwist. De bankkaart toont hoogstens aan dat u in Egypte een bankrekening opende, maar zegt niets over de beweerde feiten. Wat betreft de documenten van de rechtbank, dient te worden opgemerkt dat dergelijke documenten uw relaas slechts kunnen staven bij geloofwaardige verklaringen, wat allerm minst het geval is gebleken. Daarenboven moet worden vastgesteld dat uit de objectieve informatie aanwezig in het administratief dossier (COI Focus "Afghanistan – Corruptie en valse documenten" van 27 juni 2013) blijkt dat in Afghanistan een hoog niveau van corruptie heerst en dat zowat alle documenten kunnen en worden nagemaakt. Dit geldt zowel voor documenten die van de overheid uitgaan als documenten die uitgaan van andere personen of instituten dan de staat. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas te herstellen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert in een enig middel twee onderdelen aan.

- In een eerste onderdeel voert verzoeker een schending aan van de volgende bepalingen:

"Schending van art. 48/3 juncto art. 62; art. 57/7bis van de wet van 15 december 1980 op de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de huisvesting van de vreemdelingen.

Schending van art. 48/4 van de wet van 15 december 1980 op de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de huisvesting van de vreemdelingen.

Schending van art. 1 A (2) van de internationale conventie op het statuut van de vluchtelingen van 28/07/1951, goedgekeurd door de wet van 26/06/1953.

Schending van art. 1 (2) van het Protocol op het statuut van de vluchtelingen van 31/01/1967, goedgekeurd door de wet van 27/02/1967."

Verzoeker geeft een definitie van het begrip vluchteling zoals bepaald in artikel 1, (A), 2 van het Vluchtelingenverdrag en weerlegt de motieven van de bestreden beslissing. Hij licht hierbij toe als volgt:

"In het jaar 1393 (= 2014/2015) trok verzoeker, middels een beurs die hem was toegekend, naar Egypte om er Arabisch te studeren. Op een dag begon zijn moeder te wenen toen hij telefonisch contact met haar had. Hij drong aan om te vertellen wat er gaande was. Ze gaf uiteindelijk toe dat de broer van verzoeker in de gevangenis van Charikar zat omdat hij iemand vermoorde die hem geld verschuldigd was.

Zonder zijn moeder in te lichten, nam hij in de zomer van 1394 (= 2015) het vliegtuig naar Afghanistan om troost te bieden aan zijn familie. Enkele dagen nadat hij thuis was aangekomen, ging hij naar de dorpsouderen. Zij wisten hem te vertellen dat de familie van de vermoorde man wraak wou nemen door iemand te vermoorden. Ongeveer twee dagen later ging verzoeker zijn broer bezoeken in de gevangenis. Onderweg zag de familie van de vermoorde persoon verzoeker lopen en wisten ze zo dat hij was teruggekeerd uit Egypte.

De volgende dag werd aan de deur van de woning van verzoeker geklopt. Verzoeker hoorde iemand aan zijn moeder vragen waar hij was. Hij zag twee gewapende mannen voor de deur staan en zette het op een lopen. Hij werd opgemerkt tijdens het ontsnappen, waarop de mannen op hem begonnen te schieten. Verzoeker kon ontkomen.

Verwerende partij hecht onterecht geen geloof aan dit incident.

Vooreerst zou verzoeker geen enkel bewijs bijbrengen van zijn terugkeer vanuit Egypte naar Afghanistan. Verzoeker brengt bij huidig verzoekschrift het vliegtuigticket bij (stuk 3). Hieruit blijkt zeer duidelijk dat verzoeker, met de vliegtuigmaatschappij Fly Dubai, op 11/04/2015 is teruggekeerd vanuit Egypte naar Afghanistan. De vlucht werd door verzoeker geboekt op 08/04/2015.

Tevens brengt verzoeker twee foto's bij waaruit duidelijk blijkt dat verzoeker in Afghanistan verbleef. De woning op de achtergrond is de woning van zijn moeder (stuk 4 - foto 2 en 3).

Tevens brengt verzoeker een bewijs bij van verkoop van een grond in Afghanistan die eveneens door verzoeker werd ondertekend op het ogenblik dat hij in Afghanistan verbleef na zijn terugkomst uit Egypte (stuk 5).

Verzoeker brengt dan ook afdoende bewijs bij dat hij vanuit Egypte teruggekeerd is naar Afghanistan. Indien verzoeker niet was teruggekeerd naar Afghanistan zou er ook geen reden zijn geweest om te vluchten. Verzoeker had het goed in Egypte.

Verder stelt verwerpende partij zich vragen bij de ontsnapping van verzoeker aan zijn belagers. Verzoeker verklaarde dat gewapende mannen naar zijn huis kwamen, hem beschoten maar dat hij wist te ontsnappen. Verwerpende partij vindt het zeer merkwaardig dat verzoeker wist te ontsnappen aan mensen die hem aan het beschieten waren.

Dit is echter te kort door de bocht.

Op het ogenblik dat de belagers aanbelde stond verzoeker in de badkamer. Toen hij uit de badkamer kwam zag hij, van achter een muur, de twee mannen aan de deur, gewapend en het gezicht amper zichtbaar. Op dat ogenblik heeft verzoeker de beslissing genomen te vluchten via het kippenhok aan de achterkant van de woning. Daarop is verzoeker het veld ingelopen. De belagers zullen dit opgemerkt hebben. Zij zijn langs de woning van verzoeker doorgelopen en zullen dan verzoeker aan de achterkant van de woning hebben zien lopen. Verzoeker brengt een plan bij van zijn woning zodat zijn vluchtroute duidelijk is. Het is derhalve zeer aannemelijk dat verzoeker op dat ogenblik is kunnen ontsnappen. (6)

Vervolgens meent verwerpende partij dat verzoeker zichzelf heeft tegengesproken tijdens het verhoor wat het vertrek van zijn oom naar LAGHMAN betreft. Echter, verzoeker heeft steeds hetzelfde verklaard. Dezelfde dag dat verzoeker bij zijn oom aankwam, is zijn oom vertrokken naar CHARIKAR om zijn moeder en zussen op te halen. Pas de volgende dag is zijn oom terug in LAGHMAN aangekomen met zijn moeder en zussen. Het is uiteraard aannemelijk dat hierover wat verwarring is ontstaan. Mede doordat verzoeker van mening is dat de tolk tijdens het verhoor soms lang wachtte vooraleer zijn relaas te vertalen waardoor er ook daar wat verwarring zou kunnen ontstaan zijn.

Tenslotte vindt verwerpende partij het raar dat verzoeker zijn paspoort diende af te geven op de luchthaven bij zijn terugkeer uit Egypte. Verzoeker mocht echter de paspoort ontvangen van de overheid om naar Egypte te gaan om aldaar te gaan studeren. Het is gangbaar dat wanneer studenten dan terugkeren na hun studies, de paspoort die hen werd toegekend om te gaan studeren wordt bijgehouden door de overheid en deze niet wordt teruggeven aan de student bij terugkeer.

Tenslotte brengt verzoeker nog een foto bij zijn van broer tijdens zijn proces op de rechtbank om zijn verhaal te staven (stuk 4 - foto 1).

Verzoeker heeft al deze documenten niet bijgebracht tijdens zijn eerste verhoor uit onwetendheid. Hij wist niet dat hij al deze documenten diende mee te brengen naar het verhoor.

Uit het voorgaande blijkt dat het relaas van verzoeker wel degelijk de waarheid is en verzoeker vreest voor zijn leven wanneer hij naar Afghanistan zou terugkeren. Aldus dient aan verzoeker de vluchtelingenstatus te worden toegekend.

Dat door de beslissing van de Commissaris niet alleen de vluchtelingenstatus maar ook de subsidiaire beschermingsstatus werd geweigerd;

Dat er wel degelijk een gegronde vrees bestaat voor het leven in hoofde van verzoeker indien hij zou terugkeren.

Dat verzoeker zeer eerlijk te kennen geeft op het einde van zijn verhoor dat hij vreest voor zijn leven als hij terugkeert naar Afghanistan.

Dat verzoeker met al het bovenstaande aantoonbaar minstens aanspraak te kunnen maken op de bepalingen van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet.

Dat het middel ernstig is."

- In een tweede onderdeel voert verzoeker een schending aan van de volgende bepalingen:

"Schending van de beginselen van behoorlijk bestuur: motiveringsplicht en rechtszekerheidsplicht; Schending van de materiële motiveringsplicht;"

Verzoeker geeft een theoretische toelichting over het zorgvuldigheidsbeginsel, de bewijslast in asielzaken en de materiële motiveringsplicht. Hij meent dat de commissaris-generaal zijn asielrelaas niet heeft onderzocht en wijst erop dat de bestreden beslissing "in niet onbelangrijke mate gebaseerd is op "waarschijnlijkheden" en "mogelijkheden". Bovendien wordt niet gemotiveerd dat verzoekers beweringen foutief zouden zijn, noch dat "over dat wat moeilijk aannemelijk wordt gemaakt, nergens wordt gesteld dat het niet zo is of kan zijn". De bestreden beslissing steunt zich enkel op basis van eigen vermoedens en waarschijnlijkheden. Hij meent dat, zelfs indien er inconsistenties zouden worden vastgesteld, "quod certe non", dat deze geen afbreuk doen aan het geheel van zijn relaas. Verzoeker geeft nog een theoretische toelichting over de beoordeling van de geloofwaardigheid. Hij meent dan ook dat "hoe dan ook en zoals hoger gebleken de Commissaris-Generaal zijn weigeringsbeslissing baseert vanuit het verkeerde uitgangspunt en de toedracht van de werkelijke grond van de zaak niet motiveert, laat staan weerlegt;

Dat het niet volstaat dat waar het CGVS de eigen "indrukken" en waarschijnlijkheden verlaat, zich dan louter op algemene rapporten baseert om de weigering zo aannemelijk te maken; Dat geen enkel bewijs van het tegendeel trouwens door verwerende partij naar voren wordt gebracht."

Ter ondersteuning van het beroep voegt verzoeker volgende documenten:

3. *Vliegtuigticket Egypte - Afghanistan d.d. 11/04/2015*
4. *Foto's*
5. *Bewijs verkoop grond*
6. *Platte grond woning*".

2.1.2. In een aanvullende nota van 25 maart 2019 brengt de commissaris-generaal de volgende documenten ter kennis:

- UNHCR's "*Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan*" van 30 augustus 2018;
- EASO-rapport "*Afghanistan Security Situation*" van december 2017;
- EASO-rapport "*Afghanistan Security Situation Update*" van mei 2018;
- EASO-rapport "*Country Guidance Afghanistan*" van juni 2018.

2.1.3. Ter terechtzitting legt verzoeker met een aanvullende nota een beëdigde vertaling neer van de documenten van de rechtbank van zijn broer. De Raad merkt op dat dit stuk met een beëdigde vertaling zich reeds in het administratief dossier bevindt (Documenten voorgelegd door de asielzoeker, stuk 13, nr. 2).

2.2. De Raad onderzoekt het verzoek om internationale bescherming bij voorrang in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet (artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet).

Het arrest moet gemotiveerd zijn en geeft aan waarom verzoeker al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, waarbij de Raad duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen.

Een resem aangevoerde rechtsregels die verzoeker geschonden acht, en een theoretische uiteenzetting over een aantal van deze bepalingen laat niet toe om vast te stellen dat verzoeker een nood heeft aan internationale bescherming.

2.3. Verzoeker slaagt er niet in zijn relaas aannemelijk te maken. Hij beperkt zich in wezen tot het louter herhalen van zijn verklaringen en het op algemene wijze in twijfel trekken en bekritisieren van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, waarmee hij de omstandige motivering in de bestreden beslissing echter niet weerlegt, noch in een ander daglicht stelt.

De Raad stelt vooreerst vast dat verzoeker er tot op heden niet in slaagt om een overtuigend bewijs van zijn terugkeer vanuit Egypte naar Afghanistan in 2015 neer te leggen. Waar verzoeker thans een vliegticket neergelegd heeft waaruit blijkt dat hij op 11 april 2015 terugkeerde vanuit Egypte naar Afghanistan met de vliegtuigmaatschappij Fly Dubai, merkt de Raad vooreerst op dat de naam op dit vliegticket, zijnde K.G. niet overeenstemt met de door verzoeker opgegeven naam in het kader van zijn procedure tot het bekomen van internationale bescherming, zijnde K.S., en dat hij in het verzoekschrift geen verklaring geeft voor deze vaststelling. De informatie op het vliegticket is bovendien tegenstrijdig met verzoekers verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud, waar verzoeker meende met de vliegtuigmaatschappij Kam Air gevlogen te hebben (Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 4, p. 18), terwijl uit het vliegticket blijkt dat hij tweemaal met de maatschappij Fly Dubai vloog. Verzoeker verklaarde bovendien meermaals dat hij in de zomer van 2015 naar Afghanistan is gevlogen (*Ibid.*, p. 6), terwijl uit dit vliegticket blijkt dat verzoeker op 11 april 2015 en dus in de lente naar Afghanistan vloog. In de bestreden beslissing werd terecht geoordeeld dat van verzoeker, die een universitaire opleiding heeft genoten, redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij kan antwoorden op vragen inzake eenvoudige, direct waarneembare en elementaire zaken met betrekking tot zijn terugkeer naar Afghanistan, *quod non*. Bovendien moet eveneens opgemerkt worden dat het document een kopie betreft waarvan de inhoud en de vorm gemakkelijk via knip- en plakwerk te fabriceren is. Bovenstaande vaststellingen doen afbreuk aan de bewijswaarde van het door verzoeker neergelegde vliegticket.

De door verzoeker neergelegde foto's zijn evenmin voldoende om aan te tonen dat verzoeker daadwerkelijk terugkeerde naar Afghanistan, gezien hieruit geenszins kan blijken waar, wanneer en onder welke omstandigheden deze foto's werden genomen. Mede gelet op de vaststelling dat privéfoto's, door inscenering van locatie en omstandigheden, geen garantie kunnen bieden over de authenticiteit van wat werd afgebeeld, kan op basis van deze stukken die slechts een ondersteunende bewijswaarde zouden kunnen hebben, niet worden aangenomen dat zij een bewijs vormen van verzoekers terugkeer naar Afghanistan.

Wat het door verzoeker neergelegde document met betrekking tot de verkoop van een stuk grond betreft dat door hem ondertekend zou zijn na zijn terugkeer uit Egypte, merkt de Raad op dat dit stuk niet gesteld is in de taal van de rechtspleging en niet vergezeld is van een voor eensluidend verklaarde vertaling. Met toepassing van artikel 8 van het PR RvV neemt de Raad bij gebreke aan een vertaling naar de taal van de rechtspleging dit document niet in overweging.

Dat verzoeker deze documenten bovendien pas in deze fase van de procedure neerlegt, zonder een aannemelijke verklaring te bieden waarom hij deze stukken nu pas kan voorleggen, is bovendien niet aannemelijk en doet, gelet op het gesolliciteerde karakter, verder afbreuk aan de bewijswaarde van de neergelegde documenten. Verzoekers verweer in het verzoekschrift dat hij deze documenten niet eerder heeft neergelegd uit "*onwetendheid*" is immers geheel niet aannemelijk, gezien verzoeker bij aanvang van de procedure erop werd gewezen dat "*U moet zo mogelijk documenten voorleggen die uw identiteit, herkomst, reisweg en de door u aangehaalde feiten aantonen. U moet alle stukken die u in uw bezit hebt voorleggen. U mag geen documenten achterhouden. U moet zo mogelijk de originele documenten voorleggen. U moet al het mogelijke doen om stukken te bekommen.*" (CGVS-vragenlijst, stuk 15). Het is dan ook geheel niet aannemelijk dat verzoeker, als universitair geschoold persoon, niet zou geweten hebben dat hij deze documenten diende mee te brengen tijdens het persoonlijk onderhoud, temeer daar hij er wel zijn taskara, een Egyptische bankkaart en documenten van de rechtbank meebracht.

De Raad merkt verder nog op dat verzoeker er nog steeds niet in slaagt om zijn paspoort waarmee hij van Egypte naar Afghanistan is gevlogen neer te leggen, noch een bevredigende verklaring geeft over het ontbreken van dit document. Verzoeker herhaalt zijn verklaringen dat het een gangbare procedure is dat hij zijn studentenpaspoort diende af te geven aan de Afghaanse autoriteiten bij zijn terugkomst (Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 4, p. 5), doch de Raad merkt op dat in de bestreden beslissing reeds werd geoordeeld dat "*Het CGVS heeft echter geen weet van een standaardprocedure waarbij Afghanen hun paspoorten dienen in te leveren bij terugkomst in het land.*" Verzoekers verklaringen dat hij zijn paspoort diende af te geven bij zijn terugkeer in Afghanistan zijn dan ook niet aannemelijk. Deze vaststelling doet, samen genomen met de overige vaststellingen inzake verzoekers terugkeer naar Afghanistan, dan ook vermoeden dat verzoeker geen zicht wenst te bieden op de inhoud van dit paspoort en op zijn levensomstandigheden voor zijn vertrek naar België. Gezien geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers terugkeer naar Afghanistan, kan evenmin geloof worden gehecht aan de vervolgingsfeiten die er zouden hebben plaatsgevonden.

Bovendien werd in de bestreden beslissing terecht geoordeeld dat verzoekers verklaringen over de vervolgingsfeiten ongeloofwaardig zijn, gelet op (i) verzoekers lacunaire kennis over de veroordeling van zijn broer en de moord die hij beging, (ii) zijn ongeloofwaardige verklaringen dat zijn moeder hem niet wou inlichten over de problemen van zijn broer, (iii) verzoekers gebrek aan interesse in de problemen van zijn broer, gelet op zijn verklaring dat hij de documenten van de rechtbank nog niet had gelezen bij aanvang van de procedure, (iv) zijn inconsistente verklaringen met betrekking tot het tijdstip van de gebeurtenissen, (v) zijn inconsistente verklaringen over het tijdstip dat zijn oom zijn moeder en zussen ging halen, (vi) de vaststelling dat het niet aannemelijk is dat verzoeker ontsnapte aan zijn beschieting, (vii) de vaststelling dat het niet aannemelijk is dat verzoeker zich nog in de openbaarheid zou begeven nadat hij gehoord had dat men hem wou vermoorden.

Verzoeker kan niet gevolgd worden dat hij geen inconsistente verklaringen heeft afgelegd over het tijdstip dat zijn oom zijn moeder en zussen ging halen. Waar hij aanvoert dat hij steeds verklaarde dat zijn oom dezelfde dag van verzoekers aankomst vertrok om diens moeder en zussen op te halen, doch dat zij slechts de volgende dag terugkwamen, merkt de Raad op dat dit verweer klemt met zijn verklaringen bij aanvang van de procedure, waar hij verklaarde dat "*De volgende morgen ging ik naar Laghman naar mijn oom aan mijn moeders zijde, zijn naam is A. Mijn oom vertelde aan mijn zussen dat mijn moeder verschoten was en zich niet goed voelde. Mijn zusjes weenden. De volgende dag ging mijn oom mijn moeder en mijn zusjes halen en bracht ze ook mee naar zijn huis*" (CGVS-vragenlijst, stuk 15, p. 2). Verzoekers verweer in het verzoekschrift betreft ook een *post-factum* verweer, daar verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud, geconfronteerd met zijn verklaringen bij aanvang van de procedure, louter verklaarde "*Dat zei ik zo niet. Misschien maakte de tolk een fout.*"

De tolk praatte met mij, hij zei het niet stap voor stap, zoals u nu doet" (Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 5, p. 16). De Raad merkt echter op dat het niet ernstig is om louter hypothetische communicatieproblemen of misverstanden met de tolk op te werpen. Uit het administratief dossier blijkt immers dat het interview over de CGVS-vragenlijst bij de Dienst Vreemdelingenzaken verzoeker in het Pashtou werd voorgelezen en dat hij het vervolgens ondertekende, waardoor hij zich uitdrukkelijk akkoord verklaard heeft met de inhoud ervan. Verzoeker toont hiermee niet aan dat wat in de CGVS-vragenlijst werd opgenomen niet overeenstemt met wat hij heeft verklaard. Verzoekers verweer kan dan ook niet dienstig worden aanvaard.

Verzoekers herhaling van zijn verklaringen over de beschieting en de ter illustratie neergelegde satelliefoto die volgens verzoeker zijn woning afbeeldt en het door hem getekende plan van de binnenkant van zijn woning, kan geen afbreuk doen aan de motivering in de bestreden beslissing dat het niet aannemelijk is dat verzoeker zou ontsnappen nadat hij wordt beschoten door de taliban. Verzoekers verweer kan dan ook niet dienstig worden aanvaard.

Verzoeker voert in zijn verzoekschrift verder geen concreet verweer tegen de overige motieven van de bestreden beslissing. De motivering van de bestreden beslissing is pertinent, correct en vindt steun in het administratief dossier en wordt, bij gebrek aan een dienstig verweer, integraal overgenomen door de Raad:

"Het Commissariaat-Generaal (CGVS) kan namelijk geen geloof hechten aan de door u aangehaalde feiten. Vooreerst is er de vaststelling dat u geen enkel bewijs weet voor te leggen voor uw beweerde terugkeer vanuit Egypte naar Afghanistan. U geeft de bevreemdende verklaring dat u uw paspoort moest afgeven in de luchthaven van Kabul, volgens u een standaardpraktijk omdat dit een studentenpaspoort zou zijn geweest (CGVS, p.5). Het CGVS heeft echter geen weet van een standaardprocedure waarbij Afghanen hun paspoorten dienen in te leveren bij terugkomst in het land. (...) Naast het gebrek aan enig bewijs, zijn er nog andere zaken die doen twifelen aan uw zogezegde terugkeer. Zo weet u niet te vertellen op welke dag, noch in welke maand u zou zijn teruggereisd (CGVS, p.6). U weet alleen dat het ergens in de zomer van 1394 (=2015) zou zijn geweest, wat toch bijzonder vaag is. Ook als u gevraagd wordt wanneer u Afghanistan vervolgens terug zou verlaten hebben, weet u dit geenszins te preciseren. U kan niet eens zeggen in welke maand dit zou zijn geweest (CGVS, p. 16). De luchtvaartmaatschappij waarmee u nog geen twee jaar geleden terug naar Afghanistan zou zijn gevlogen, weet u bovendien niet met zekerheid te benoemen. U denkt alleen dat het 'Kam Air' was (CGVS, p.18). Van een universitair geschoolde persoon, mag men nochtans wel verwachten dat hij van dergelijke zaken op de hoogte is. Bovendien blijkt dat deze vliegtuigmaatschappij niet eens opereert in Egypte, noch in Abu Dhabi, waar u verklaart te zijn overgestapt (zie administratief dossier). Wanneer men u daarenboven verschillende keren vraagt hoelang voor uw terugkeer naar Afghanistan deze belagers naar uw huis zouden gekomen zijn, weet u daar opnieuw geen antwoord op te verschaffen (CGVS, p.10 & 11). Uw beweerde terugkeer naar Afghanistan maakt u dan ook niet aannemelijk, waardoor er ernstige twijfels rijzen bij de problemen die u er verklaart te hebben gehad.

Uw gebrekkige kennis wat betreft essentiële zaken omtrent de beweerde veroordeling van uw broer en de moord die hij zou hebben begaan, zetten deze twijfels kracht bij. Zo weet u niet eens waar uw broer deze persoon raakte toen hij hem zou hebben beschoten, noch kan u verduidelijken of deze persoon onmiddellijk stierf (CGVS, p.14 & 15). Gevraagd of de politie ter plaatse kwam, moet u het antwoord ook schuldig blijven (CGVS, p.15). De vraag of uw broer onmiddellijk naar de gevangenis van Charikar moest gaan, weet u ook al niet beantwoorden (CGVS, p.13). Of uw broer of de familie van de vermoorde persoon een advocaat onder de arm namen toen de zaak zou zijn voorgekomen, weet u evenmin (CGVS, p.11 & 13). Hoewel u verklaart nog niet in het land aanwezig te zijn geweest ten tijde van deze beweerde gebeurtenissen, kan men wel verwachten dat u over deze informatie zou beschikken. Het is bovendien bevreemdend dat uw moeder u in eerste instantie niet zou hebben willen inlichten over het incident (CGVS, p.6). Volgens u deed ze dit niet omdat ze u niet ongerust wou maken (CGVS, p.6). Men kan nochtans verwachten dat uw moeder u, haar enige andere zoon, wel op de hoogte zou hebben gebracht van de problemen die uw broer op dat moment kende.

Verder dient te worden gewezen op het toch wel zeer opmerkelijke feit dat u de brief van de rechtbank voor uw gehoor bij de DVZ nog niet eens had gelezen (CGVS, p.16), de reden waarom u toen nog geen melding kon maken van de exacte datum van dit beweerde incident. Dergelijk gebrek aan interesse voor de problemen die uw familie zou hebben ondervonden, ondermijnt uw geloofwaardigheid verder, te meer u een hooggeschoold persoon bent die daarenboven ook nog eens ruim de tijd had om deze brief grondig door te nemen. Bovendien situeerde u tijdens uw gehoor bij het CGVS het tijdstip van de beweerde feiten anders dan u bij de DVZ deed.

U verklaarde bij de DVZ dat uw broer ongeveer tien à elf maanden geleden iemand vermoordde (verklaringen DVZ, 20.02.2016, vraag 3.5), waar in het document dat u neerlegt staat dat deze feiten zich voordeden op de vijftiende van de elfde maand van 1393 (= 4 februari 2015). Dit zou aldus neerkomen op een tijdspanne van een dikke twaalf maanden vóór dit gehoor, wat toch een aanzienlijk verschil is.

Verder kon het CGVS vaststellen dat u zichzelf tegenspreekt. Zo verklaarde u tijdens uw gehoor bij de DVZ dat u bij uw oom in Laghman aankwam en dat hij de volgende dag uw moeder en zussen ging halen (vragenlijst DVZ, vraag 3.5). Tijdens uw gehoor bij het CGVS wijzigt u deze verklaring door te zeggen dat uw oom dezelfde dag nog naar Charikar trok (CGVS, p.16). Dat u zichzelf hierover tegenspreekt, is opmerkelijk. Verder wijst het CGVS op het weinig aannemelijke karakter van het door u gebrachte ontsnappingsverhaal. U verklaart dat gewapende mannen naar uw huis kwamen, u beschoten, maar dat u toch wist te ontsnappen (CGVS, p.7). Het is zeer merkwaardig te noemen dat u weet te ontsnappen aan mensen die u aan het beschieten zijn. Eveneens merkwaardig is uw verklaring dat u het nieuws zou gekregen hebben van de dorpsouderen dat men u wou vermoorden, maar dat u dan enkele dagen wel nog op straat zou gelopen hebben om uw broer in de gevangenis te gaan bezoeken (CGVS, p.7). Dit strookt niet bepaald met het gedrag dat men kan verwachten van iemand die te horen zou hebben gekregen dat hij zal worden gedood.

Bovenstaand geheel van vaststellingen leidt onvermijdelijk tot de conclusie dat er geen geloof kan worden gehecht aan het door u aangehaalde asielrelaas. Bijgevolg kan u niet als vluchteling worden erkend.”

“De neergelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie van het CGVS niet ombuigen. Uw taskara bevestigt uw identiteit, die in deze beslissing niet wordt betwist. De bankkaart toont hoogstens aan dat u in Egypte een bankrekening opende, maar zegt niets over de beweerde feiten. Wat betreft de documenten van de rechtbank, dient te worden opgemerkt dat dergelijke documenten uw relaas slechts kunnen staven bij geloofwaardige verklaringen, wat allerm minst het geval is gebleken. Daarenboven moet worden vastgesteld dat uit de objectieve informatie aanwezig in het administratief dossier (COI Focus “Afghanistan – Corruptie en valse documenten” van 27 juni 2013) blijkt dat in Afghanistan een hoog niveau van corruptie heerst en dat zowat alle documenten kunnen en worden nagemaakt. Dit geldt zowel voor documenten die van de overheid uitgaan als documenten die uitgaan van andere personen of instituten dan de staat. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas te herstellen.”

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift nog een foto neerlegt van zijn broer in de rechtbank, herhaalt de Raad zijn standpunt dat hieruit geenszins kan blijken waar, wanneer en onder welke omstandigheden deze foto's werden genomen, zodat zij geen bewijs kunnen vormen van de door verzoeker beschreven omstandigheden. Privéfoto's kunnen, door inscenering van locatie en omstandigheden, geen garantie bieden over de authenticiteit van wat werd afgebeeld. Bovendien geeft verzoeker geen bevredigende verklaring waarom hij deze documenten pas danig laat in de procedure neerlegt.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.4. In zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op zijn asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen. Hij toont niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, § 2, a) en b), van de Vreemdelingenwet.

Het staat inzake de toepassing van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet niet ter betwisting dat er in Afghanistan een gewapend conflict is. Dit blijkt genoegzaam uit de UNHCR's “*Eligibility Guidelines for assessing the International protection needs of asylum-seekers from Afghanistan*” van 30 augustus 2018.

De Raad stelt vast dat dit gewapend conflict zich niet over het hele land uitspreidt maar zich afspeelt in bepaalde gebieden. Bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger dient de focus aldus te worden gericht op de regio waar de verzoeker leeft (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze persoon in deze regio of op de route daarheen een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c).

Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet stelt de bestreden beslissing terecht als volgt:

“Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport “UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit “conflict affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in het district Charikar in de provincie Parwan te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Security Situation in Parwan province van 12 mei 2017) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Parwan behoort tot de centrale regio van Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in de provincie Parwan grotendeels bepaald wordt door militaire operaties van de opstandelingen en de antiterreuroperaties van de Afghaanse veiligheidsdiensten. Het merendeel van de gewelddaden die er plaatsvinden zijn dan ook voornamelijk doelgericht van aard waarbij overwegend de Afghaanse veiligheidsdiensten gevisieerd worden. Het geweld neemt er hoofdzakelijk de vorm aan van luchtaanvallen en gewapende confrontaties tussen opstandelingen en Afghaanse veiligheidsdiensten.

Uit dezelfde informatie blijkt eveneens dat het geweldsniveau en de impact van het conflict in de provincie Parwan regionaal erg verschillend zijn. Zo blijkt dat er uit uw district Charikar nauwelijks berichtgeving komt over veiligheidsincidenten.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in het district Charikar in de provincie Parwan actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit uw regio aldus geen reëel

risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.”

De Raad merkt op dat de informatie ter kennis gebracht door de commissaris-generaal in zijn aanvullende nota deze analyse genoegzaam bevestigt.

Hoewel dit de uitzonderlijke situatie betreft waarbij collectieve elementen een belangrijke rol spelen, moet niettemin het verzoek om internationale bescherming ook systematisch individueel worden onderzocht en dit in verhouding tot de twee andere in artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet bedoelde situaties.

Voor zover verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde vluchtmotieven en de situatie waarbij rekening wordt gehouden met zijn persoonlijke omstandigheden, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Verzoeker brengt verder geen enkel concreet element aan.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar de provincie Parwan in Afghanistan, een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c), van de Vreemdelingenwet.

2.5. Verzoeker vraagt *in fine* van het verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken en dat de Raad over de grond van het beroep heeft kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen reden om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien juni tweeduizend negentien door:

dhr. S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP